

Dénes Attila Norbert: Egy fa üzenete

Természetnek lágy ölében,
Smaragd erdő hű szívében,
Írisz folyó közelében,
Nyúl az égbe öreg testem.

Száz éve itt gyökerezem,
Foly éltető keringésem,
S őrzöm, óvom e szép tájat,
Támogatva oly sok társat.

Étket, vizet mind megosztva,
Elesettnek segélyt nyújtva.
Adva kinek kevés jutott,
Ápolva ki sebzést kapott.

De nem csak "én" élek így itt,
Egész erdőnk ekképp virít,
Ekként, egyként, nagy egésként,
Felejtve "én"-t, ismerve "mi"-t.

Talaj alatt, lelkünk mélyén,
Téphetetlen, örök kötél.
Mindennek ez a gyökere,
Csak így zöldell erdő fénye...

Lombkoronám tájba réved,
Vagy nem tudom, miként nézek.
Mégis látok tömény gyönyört,
Életadó napunk köszönt.

Aranysugár csiklandoz meg,
Madárének örvendeztet.
Csupa idill, harmónia,
Mintha csak egy álom volna...

Ezt azonban eltiporja,
Ember s gépek vad látványa,
Napfény letűn, vihar váltja,
Gyásznapi lesz ma, mindünk tudja.

Ők nem értik szavainkat,
Azt gondolják inkább tárgyak.
De ez így is csupa talány,
Magukra sem gondolnak már?

Tonna számra ölnek erdőt,
Látva, mégsem nézve jövőt.
Mert bár tudják mennyit adunk,
Mégis bennünk ölik bolygónk.

Növény, állat örök hona,
Hull az örök pusztulásba.
Ismeretlen fajok velük,
S életmentő titkos nedük.

S levegőnk mi volt friss idill
Forró mérge szmog felhőin.
A tiszta víz már-már csoda,
Egyre fogyó végső kortya.

Viszont árvíz... az nem ritka,
Sártenger szúr szép talajba,
S ha ültetnek is új fákat,
Évszázados erdőt vágnak.

De náluk most sincs csemete,
Csak láncfűrész s erőd terve.
Előbbi csak törzsem marja,
De utóbbi a pokol kínja.

Végső kép, a törzs lezuhan
Mégsem hullok porba mostan.
Tönkké lettem, erdőnk táplál,
Közös gyökér, örökké vár.

Itt leszek majd vándoroknak,
Pihenőként fáradtaknak,
Segélyt adva kiknek tudok,
Üzenetet visszhangozzon.

Nem számolva hányan vannak,
Akik addig nem hallottak,
Tudom eljön az az ember,
Ki megérti üzenetemet.

S átadja majd mind másoknak,
Talajául új világnak,
Tele áldott zöld reménnyel,
Csoda jövő dicsőjével:

“Felejtsd el az összes zászlót,
Bórszint, vallást, származásod.
Számúzzed mind tankok hadát.
És felejtsd el az «én» szavát.

Kezdj hinni a «mi» hangjában,
Az együttes dolgozásban,
S tankok, fegyver, erőd helyett,
Emlékezz mily mély gyökered.

Szólj társadnak: «le a fegyvert,
Ültessük el szebb jövőnket! »
S nyolcmilliárd, mint egy ember
Jövőt formált örökzöldben.”